

Tavaszi Zsoltár

(Szép versek üzenete)

Mécs László pap-költő versei mélységes hitről és magyarságról tesznek bizonyosságot. Diákkoromban, fiatal papkoromban mindig élményszámba ment, ha valahol hozzájuthattam egy-egy Mécs-vershez. Nyárád menti szolgálatunk idején, amikor a belügyesek „felkerestek”, Mécs Sándor és Reményik László verseit keresték, mert a teológián többször mondtam verseket tőlük. Feljelentőm azonban még a költők nevét sem ismerte helyesen. A kolozsvári részeg nyomozó természetesen Reményik Sándor és Mécs László verseire volt kíváncsi. De mi tudtuk, hogy azokat hogyan kell és hol kell őrizni. Amikor átkerültünk az Anyaországba, új szolgálati helyemen, Füzesgyarmaton volt egy korondi származású lévita-tanító (egyedül élő) fiú, aki ügyvéd volt és egyházközségünk „odacsapódott” tagja. Nála találtam egy borítójától megfosztott vastag könyvet, „ex libris”-én a 10.380-as számmal. Csak a „Mécs összes versei” bejegyzés a lapok egynémelyike alján, árulta el hogy milyen értékről is van szó! És az enyém lett! Azóta is megannyi szép élményt ad a kötet minden verse. Húsvétra ezt választottam:

*Valaki rálehelte a hegyek hó-süvegére,
s az óriások felujjongtak: végre!*

*Valaki rálépett a folyók jegére
s mikor százezer folyón megroppant a jég,
a vizek felharsantak: végre!*

*Valaki elindította délről a darvakat,
fecskéket, gólyákat, kakukkokat,
hogy idejében érkezzenek az ünnepre.*

*Valaki pacstírákat nyilazott a magasokba
s azóta csivogva csörgedez, csurran a
csupa-likas égből,
csivogva csörgedez, csurran a csuda-kék
muzsika.*

*Valaki fehérbe, pirosba, sárgába öltöztette a
fákat.*

*Valaki felcicomázta a túskebokrokat is,
hogy évenként egyszer ők is szépek legyenek.*

*Valakinek gondja van, hogy zöldüljenek a
vetések,
legyen csalán és gyöngyvirág, mézfű és bürök,
és mindenek öltözzenek ünneplőbe.*

*Valaki vadakat járat az erdőkben,
nyuszikat rejteget, őzeket riasztgat,
rókákat ravaszkodtat, mókusokat mókáztat,
farkast és futrinkákat futtat, méheket rajoztat.*

*Valaki simogatja a fűzfák sárgán szűzlő haját,
mint én a két-napos libuk hátát
s mint Kanadába induló paraszt cserepes
tenyere
csecsemője harmatos kacsóját az állomáson.*

*Valaki tavaszt, változást patakozta a világra:
sziklákból, földből, állatokból
hangokat, színeket, szirmokat, változást csíhol
ki Valaki.*

*Csak belőled nem bír ünnepet csíholni, Ember!
A fecskéket felhozta hozzánk: és
kitavaszkodott,
ha Téged felvinne északra: megsűrűsödne a
hóhullás;
ha levinne délre: befagyva a tenger, Ember!
Ha fölnyílazna pacstíráként az égre:
örök feketeség borulna a világra...*

*Nem mondom: bőrdöd bizsereg neked is,
cigánnyal huzatsz, örülsz a szeretődnek,
arcizmaid mosolygósdit játszanak,
- de agyvelőd tekervényeiben borzalmak
tanyáznak:
fekete kőszakadékokban fekete haramiák.*

*Pedig a többi csak játékszer:
felhúzta Valaki a fákat, folyókat, férgéket,
naprendszerüket, üstökösöket:
pontosan járnak, és lejárnak egyszer...
- És látá az Isten, hogy jó... -*

*Csak rólad mondotta a rettentő ígéket:
- megbáná, hogy embert teremtett a földön... -*

*Mert te volnál az Isten dicsősége:
- és te vagy az Isten golgotai gyalázata,
Ember!*

Te volnál az Isten gyönyörűsége:

*- és te vagy az Isten hétfájdalma, Ember!
Te volnál az Isten atyai szelídsége:*

*- és te vagy az Isten hetedizigleni haragja,
hiába állította fel a villámhárítót a Golgotán,
Ember!*

*Te volnál a teremtés koronája:
- és te vagy a teremtés csődje, Ember!*

*Te vagy az Isten állandó nyugtalanúsága,
te vagy az Isten boldogtalanúsága,
tavaszodj végre akarata szerint, Ember
és légy az Isten boldog békessége. Amen.*

Kedves Testvérem! A húsvéti ünnepkörben legyen ez a vers egy lélektisztító tükörbenezés. Ady Endre írja „A szép Húsvét” című versében, hogy ez az ünnep az emberek ősi biztatója, így tanítja unitárius hitünk is. Ha Isten kiárasztja lelkét mindenkire és megújulnak mindenek, akkor mi sem bújhatunk el, felelnünk kell az Alkotó „Ádám, hol vagy”-ára. Csak így telhetik be az Írás a mi életünkben, miszerint „minden csoda csodát csinál.” „Krisztus támad és eszmél, /Odukat és kriptákat pattant/. Van-e gyönyörűbb ennél?”

Bizony mondom néktek, Testvéreim, nincs!

(B. L.)